

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, διηγεῖται παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβοίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξέμηνος δρ. 19. Τριμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κό. τρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνιο καὶ Τριμηνιο ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριπιδίου δρ. 58, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 3

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡ Ε GIRADET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Ροζεμόντ ἔτρεξε καὶ δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ :

—Μά...

—Τί μὰ ; ἔκαμε ἡ Ζίνα.

—Ἡ Μεγαλειότης Σας ἴσως θὰ θυμώσῃ...

—Τελειώνετε, κυρία Ροζεμόντ, τελειώνετε, σὰς παρακαλῶ ! Θηρίο πιά ἔγινα καὶ δὲν τολμᾷτε νὰ μοῦ μιλήσετε ;

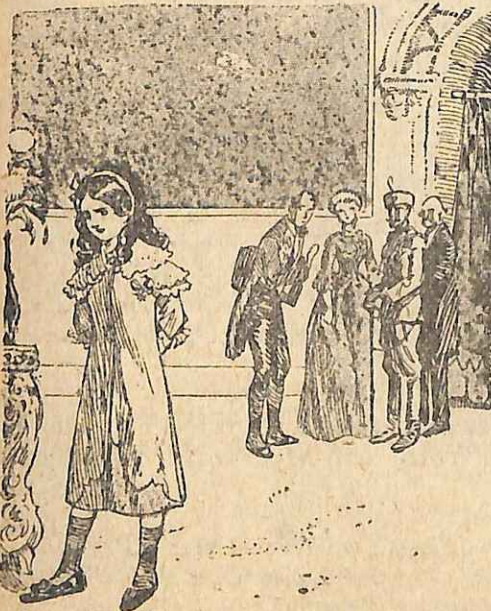
—Τελειώνω... μάλιστα... ἔκαμε ἡ κυρία τῆς τιμῆς. Οἱ δεσποινίδες ἤλθαν...

—Ν' ἀνέβουν λοιπὸν γρήγορα !

—Ἦλθαν... ναί, περίμεναν λιγάκι... ὅστερα... ἀφοῦ ἡ Μεγαλειότης Σας δὲν ξοπνοῦσε... ἔφυγαν...

—Ἐφυγαν ἡ Μίλη κι' ἡ Κάρολα!.. Ἀ, αὐτὸ πάει πολὺ !.. Νὰ τρέξουν νὰ τις φτάσουν !.. Γρήγορα στείλτε κάποιον νὰ τις φτάσῃ καὶ νὰ τις ξαναφέρῃ ἐδῶ ἀμέσως !

Ἐνας ἀγγελιαφόρος ἔλαβε διαταγὴ νὰ φέρῃ τις δυὸ δεσποινίδες. Ἐτρεξε, πῆγε στὸ σπίτι τῆς μιανῆς, ὅστερα στὸ σπίτι τῆς ἄλλης, μὰ δὲ βρῆκε καμμιά!

Ἡ Ζίνα δὲν εἶχε κέρι... (Σελ. 17, στ. 6')

Εἶχαν βγῆ περίπατο μετὰ τοὺς γονεῖς τους. Ἐν' ἀμάξι τις εἶχε πάει στὴν ἐξοχή, μακρὰ, καὶ τοῦ κάκου πιά θὰ τις περίμενε ἡ μικρὴ βασίλισσα.

Ἦσαν λοιπὸν γεμάτη φούρκα, ἀφοῦ μάλιστα ὅλ' αὐτὰ τὰ πάθαινε ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς.

Ὅταν ἡ Ζίνα δὲν εἶχε κέφι, ὅλο τὸ παλάτι ἄλλαζε ὄψη, δῶν τὰ πρόσωπα τὸ μρτυροῦσαν.

Ὅπως ὅταν εἶναι συννεφιασμένος ὁ οὐρανός, μιὰ ἀκαθόριστη λύπη πλέει μέσα στὸν ἀέρα καὶ σφίγγει τὴν καρδιά, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιὰτί.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλες ἱστορίες ! Ὅταν τις ἔφεραν νὰ υπογράψῃ τὰ χαρτιά, τῆς κατέβηκε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα νὰ μάθῃ τί ἔλεγαν, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πῶς τὴν εὐθύνῃ τὴν εἶχε ὅλη ὁ ἀντιβασιλιάς.

Καὶ διάβασε :

«Συνιστάται νομοθετικὸν συμβούλιον παρὰ τῇ Βσιλίτσῃ, ἥτις θὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῶν νόμων τοῦ βασιλείου, πρὸς καλυτέραν διακυβέρνησιν αὐτοῦ.

Μέλη τοῦ συμβουλίου τούτου διορίζονται ὁ δικαστὴς κ. Μπαρτόλδος καὶ ὁ νομομαθὴς κ. Σιγισμύνδος.»

Ἡ Ζίνα ἔβαλε τις φωνές :

—Τί ἔκαμε λέει !; Νομοθετικὸ συμβούλιο ; Σ' ἐμένα θὰ διδάξουν τοὺς νόμους τοῦ κράτους αὐτὰ τὰ γεροντάκια ; Νὰ κοιτάξουν τὴ δουλειά τους, παρακαλῶ ! Ἐγὼ θὰ τοὺς ἐφαρμόσω τοὺς νόμους ; Γιατί λοιπὸν νὰ πονοκεφαλιάζω με τέτοιες σκετοῦρες ;.. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ θέλω, καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἀναγκάσῃ... Τί βασίλισσα εἰμ' ἐγώ ;

Ὁ ἀντιβασιλιάς δοκίμασε νὰ ἐπιμείνῃ. Μὰ κι' ἡ Ζίνα.

—Θεῖς μου, τοῦ εἶπε, ζητῶ τὴν προστασία σου. Λυπήσου τὴν ἀνεφούλα σου ποὺ θέλουν νὰ τὴ βασανίσουν!

Ὁ θεῖος χαμογέλασε κι' εἶπε μ' ἐπιείκεια :

—Ζίνα, δὲν ἔχεις δράμι μυαλό!

—Ἐχω, θεῖς μου, καὶ παραέχω.

Ὁ σινιὸρ Πισικάτος, ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς τῆς ἱππασίας... (Σελ. 18, στ. γ')

Ἀπόδειξις ὅτι διάβασ' αὐτὸ τὸ χαρτί πρὶν τὸ υπογράψω. Νομοθετικὸν συμβούλιο, ποτέ ! Εἰμαι πολὺ μικρὴ... Ὅταν κλείσω τὰ δεκαπέντε, τότε βλέπουμε. Τώρα ἀφήστε με στὴν ἡσυχία μου !

Ὁ ἀντιβασιλιάς ἤθελε νὰ υποχωρήσῃ. Μὰ γιὰ νὰποσκεπάζῃ τὴν υποχώρησίν του, γόρισε πρὸς τὴν πριγκίπισσα Βικεντίνα κι' ἐφιθύρισε :

—Τὸ κάτω κάτω, ἔχει δικιὸ ἡ Ζινούλα μας... Ἀς ἀναβάλουμε δυὸ χρόνια τὴν ἔδρυσή τοῦ συμβουλίου. Οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲ χάνουν τίποτα νὰ περιμένουν. Ἀργότερα θὰ διδάξουν καλότερα τοὺς νόμους.

Ἡ Ζίνα χτύπησε παλαμάνια.

—Α, θεῖς μου, τόσῃρα ἐγὼ πῶς θὰ τὴ δοιθοῦσε τὴν ἀνεφούλα σου !.. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ φορτώστε τὸ μυαλό με τις νομοθεσίες σας.

—Ὡς τώρα εἶναι τόσο λίγο φορτωμένο, εἶπε ὁ θεῖος ἀναστενάζοντας ἐλαφρά. Ἀς ἐλπίσουμε πῶς θὰ κερδίσης τὸν καιρὸ ποὺ ἔχεις χάσει.

Ἡ Ζίνα ἀπάντησε με μιὰ ἀόριστη χειρονομία, σὰ νάλεγε : «Ἐρῶ ἀρκετὰ κι' αὐτὰ μοῦ φτάνουν !»

Ο νομομαθής Σιγισμόνδος κι' ο δικαστής Μαρτίνος περιμέναν στη μεγάλη αίθουσα την απόφαση που θα έπαιρναν γι' αυτούς. Ένω στο γραφείο γινόταν ή σκηνή που διηγθήκαμε, αυτοί έσκαζαν από άνοπομονησία.

Επιτέλους έμαθαν, ότι οι θέσεις που ζητούσαν, δεν έμελλε να τους δοθούν. Η βασίλισσα δεν υπέγραψε το διάταγμα του Συμβουλίου. Καί δεν μπόρεσαν να κρύψουν το θυμό τους.

Ένα κοριτσάκι τους έματαίωσε τα σχέδιά τους! Το καπρίτσιο μιας βασίλισσας δεκατριών χρόνων εξημέρισε τις σπουδαιότερες υποθέσεις της χώρας! Αυτό το κράτος έπαιρνε πιά άσχημο κατήφορο!

Εφυγαν από τ' ανάκτορα καί, κατεβαίνοντας προς την πλατεία, συνάντησαν τον ίπποτή Μάρφα, που τους χαιρέτησε φιλικά.

—Σά λυπημένοι μου φαίνεστε, αγαπητοί μου, τους είπε. Μπορούμε να μάθουμε την αιτία;

Δεν είχαν λόγο να κρύψουν τίποτε και έσπασαν σε λόγια πικρά.

Ο σύμβουλος της Έπικρατίας τους άκουγε κροφτοελώντας. Εύχαριστιόταν να βλέπει κι' άλλους έχθρους της άθώας μικρής βασίλισσας.

—Ε, κύριοί μου, είπε, ή φτωχή μας πατρίδα θα ιδή πολλά άκόμα. Έγώ μπορώ να σας άπαριθμήσω χίλια-δύο άτοπα.

—Και δε θα επαναστατήσουμε; φώναζε ο νομομαθής Σιγισμόνδος. Δε θα συντρίψουμε το ζυγό; Είναι ντροπή μας!

Ο σύμβουλος Μάρφας πήρε ύφος σοβαρό:

—Πρέπει να περιμένουμε την κατάλληλη στιγμή, είπε.

Κι' ύστερα, με χαμηλή φωνή, έπρόσθεσε:

—Το πάν είναι να την δημιουργήσουμε αυτή την κατάλληλη στιγμή, την εθνική κατάσταση...

Κι' οι τρεις συνομήτες έμειναν σιωπηλοί, ζυγίζοντας τη φράση αυτή, που ήταν γεμάτη φοβέρες και κινδύνους για τή μικρή βασίλισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η Ζίνα το σκάζει

Ο αντιβασιλιάς ήταν τέλειος καβαλλάρης κι' εκτιμούσε πολύ κάθε τι σχετιζόμενο με την ίππασία. Γι' αυτό είχε μεγάλη επιθυμία να τελειοποιήσει τη βασίλισσα στο εθνεπικό αυτό σπόρ.

Είχε δώσει διαταγές να ετοιμάσουν ένα θαυμάσιο ίπποδρόμιο.

Το έδαφος εκεί είχε ένα μαλακό έπιστρωμα, που γι' αυτό είχαν έργαστη εβδομάδες δόκληρες: "Ένα μίγμα από άμμο, από πριονίδια και από τριμμένες φλούδες δένδρων. Μα ήταν

τόσο μαλακό, ώστε ή μικρή βασίλισσα μπορούσε νάπερτε κει-χάμω όσο ήθελε: δε θα πάθαινε τίποτα.

Αυό ή τρεις φορές την εβδομάδα, ή Ζίνα έκανε μάθημα ίππασίας. Ο αντιβασιλιάς ό ίδιος της είχε διαλέξει έν' άλογο λιγερό και πειθήνιο, άξιο της κυρίας του. Ήταν άράπικο και το έλεγαν Σαχέλ. Μικρόσωμο, λεπτό, είχε τρίχωμα γκρίζο κατάστικτο, οδρά και χαίτη λευκή σά χιόνι.

Ο Σαχέλ έγνωριζε θαυμάσια την κυρία του. Χρεμέτιζε χαρούμενα όταν άκουγε τη φωνή της κι' όπάκουε στο χαριτωμένο χεράκι της, που δε μεταχειριζόταν ποτέ τη δία παρα μόνο το χάδι. Έκτός αυτού, έλλογο φαινόταν πως έννοιωθε τί άξίωμα είχε ή κυρία του και καμάρωνε περήφανα όταν έκεινη καθόταν στη σέλλα του.

Μιά μέρα, άφού έκαμε κάμποσες βόλτες στο ίπποδρόμιο, άπάνω, κάτω, δεξιά, άριστερά, ή Ζίνα ένκευρίστηκε.

Α, δίχως άλλο, τέτοια ίππασία ήταν πολύ μονότονο πράγμα! Της φάνηκε

πως έμοιαζε μ' ένα μικρό σκίουρο που είχε ιδει κάποτε να γυρνά δίχως τελειωμό μέσα στο κλουδί του. Κι' αυτή κάτι παρόμοιο δεν έκανε;

Ο σινιόρ Πισικάτος, ό Ιταλός καθηγητής της ίππασίας, παρακολουθούσε πεζός τη μικρή βασίλισσα, κουνώντας ποδ και ποδ το μεγάλο του καμτσάκι. Η Ζίνα τον κοίταζε λοξά με τα μαυρά της μάτια, που σπινθήροβολούσαν από πονηριά.

Τι να συλλογιζόταν άραγε; Μέσα της έκρυβ' έναν πόθο: να πάψη πιά να γυρνά στο ίπποδρόμιο σαν τα έόλινα άλογάκια και να φύγει μακριά, να κάμει μεγάλο περίπατο στον ήσκιο των δένδρων, να τρέξει στον άνοιχτό κάμπο, μευοζμένη ταχύτητα κι' έλευθερία.

Τό ίπποδρόμιο ήταν φραγμένο μ' ένα πλεχτάρι από ίτα. Πάνω α αυτό, ή Ζίνα έβλεπε ήλιόλουστη χλόη, θάμνους, λουλούδια...

(Επεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

Η Ρηνούλα κι' ό Τοτός έπήγαν στο λειβάδι κι' είδαν τη Μαυρούνα, τη μαύρη άγελάδα, που έβοσκε ήσυχη, ήμερη κι' εύχαριστημένη.

—Τί ώμορφη, καλέ, που είναι ή άγελάδα σας! είπε ό Τοτός.

—Και να ιδής τί άσπρο και παχύ γάλα που κάνει! άποκορίθηκε ή Ρηνούλα.

—Παρίεργο! πως κάνει άσπρο γάλα άφού είναι έτσι μαύρη;

Η Ρηνούλα έβαλε τα γέλια.

—Μή λες άνοησίες, Τοτό μου! Ό,τι χρώμα κι' άν έχη ή άγελάδα, το γάλα της πάντα είναι άσπρο... Φτάνει τώρα, τη Μαυρούνα την

είδαμε. Θέλεις να τρέξω να με κυνηγήσης; Μου φαίνεται πως δε θα μπόρής να με φτάσης.

—Τρέξε και να ιδούμε, είπε ό Τοτός.

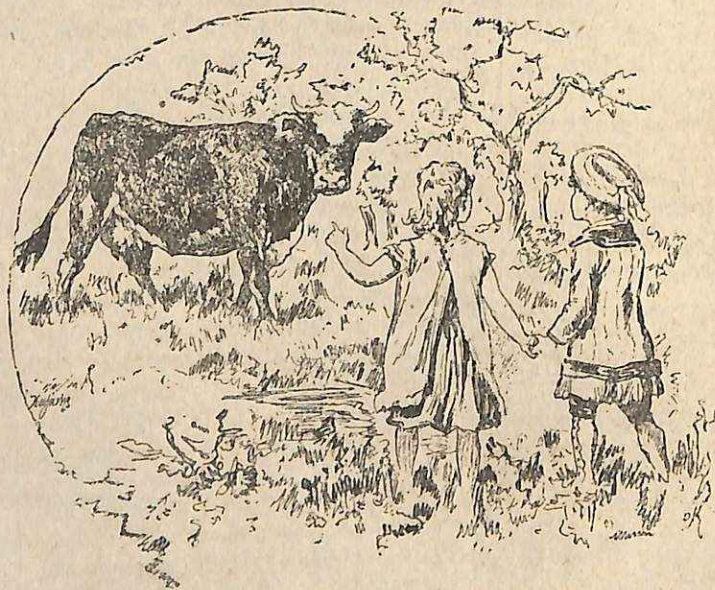
Κι' ή Ρηνούλα πήρε φόρα κι' άρχισε να τρέχη σαν ζαρκάδι. Την κυνήγησε ό Τοτός, μα ποϋ να τη φτάση! "Υστερ' από πέντε λεπτά, σταμάτησε λαχανιασμένος.

—Δεν μπορώ, είπε. Έσύ τρέχεις πολύ!

—Είσιμ άδύνατος άκόμα από την άρρώστεια, τοϋ αποκορίθηκε ή Ρηνούλα. Δεν πειράζει, θα δυναμώσης σιγά-σιγά. Άς άφήσουμε τώρα το κυνήγητό που σε κουράζει, κι' άς παίξουμε το άμαξάκι. "Ελα δώ!

(Επεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΥΠΗΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από τότε που μια φτωχή χήρα ξεπροβόδησε από το νησί τον πρώτο της γιό, δώδεκα χρόνων παλληκαράκι. Τον έστερνε 'ς την Αθήνα, για «να γίνει άνθρωπος», ν' ανοίξη πάλι το σπίτι της και να υποστηρίξη και τα μικρότερα του άδέλφια.

Ο μικρός φαίνεται ν' άξίζει όλη την εμπιστοσύνη και τις έλπίδες που είχε 'ς αυτόν ή μάνα του, γιατί λίγες μέρες ύστερα από το χωρισμό, έφτασε στο νησί αυτό το γράμμα:

«Αγαπητή μου μάνα, είμαι καλά τώρα, 'ς το ταξίδι όμως είχα ζαλισθή. Πιστεύω και σϋ κι' ό Γιώργος κι' ή Λενιώ να είσαστε όλοι καλά. Έγώ, άμα έφθάσα, είδα τον Μπάρομπα-Δημήτρη, γιατί ήρθε 'ς το πλοίο και με πήρε και πήγαμε σπίτι του. Εκεί ή θειά μ' έβαλε να φάω κι' ύστερα άμέσως πήγαμε με τον Μπάρομπα-Δημήτρη 'ς ένα μεγάλο μαγαζί, σά μπακάλικο, που το λένε Έδω-διμοπωλειό. 'Σ αυτό το μαγαζί έπιασα δουλειά. Δε θα πουλώ, γιατί είπε ό Μπάρομπα-Δημήτρης καλύτερα την ήμέρα να πηγαίνω σχολείο. Μόνο το βράδυ θα σκουπίζω το μαγαζί κι' όταν σχολήν, θα πηγαίνω παραγγελίες 'ς τα σπίτια. Θα τρώω και θα κοιμούμαι 'ς το μαγαζί και θα παίρνω και μισθό 40 δρχ. το μήνα.

«Τις 35 θα σου τις στέλνω. Τις άλλες 5, είπε ό μπαρμπα-Δημήτρης, θα τις κρατώ για χαριτιά τοϋ σχολειού. «Είμαι πολύ εύχαριστημένος, μάνα, που θα πηγαίνω σχολείο. Θα μ' άρεσε να βγάλω το γυμνάσιο όλο κ' ύστερα να σπουδάσω γιατρός. Και τότε να ιδής! Ο Θεός να με άξιώση μονάχα.

«Σέ φιλώ, μάνα, καθώς και τ' άδέλφια μου,

«Ο Γιάννης σου.»

Από τότε, κάθε μήνα, ό ταχυδρόμος χτυπούσε 'ς το χαμόσπιτο της χήρας για να της δώση μιάν επιταγή κι' ένα γράμμα. Ήταν από το Γιάννη, το χρυσό της παιδί, που δούλευε 'ς την Αθήνα γι' άγάπη της μάνας του και των άδελφιών του και που θα γύριζε άργότερα 'ς το νησί γιατρός δοξασμένος. Κι' όλοι θα τον προσκυνοϋσαν. Και θά 'βγανε τη μάνα του από το χαμόσπιτο και θα την έβανε σέ παλάτι και τοϋ δύστυχου πατέρα του θα τοϋ έκανε ένα όρατο μνημα' και τοϋ άδελφοϋ του θα τοϋ άνοιγε ένα μαγαζί και τη Λενιώ θα την επάντρευε όπως εταίριζε.

Εκείνη την ήμέρα θα πίστευε ή φτωχή χήρα πως ξαναγεννήθηκε, για να χαρή νέα ζωή γεμάτη ευτυχία. Ναί,

την ήμέρα που θα γύριζε ό Γιάννης, ή μάνα του θα έβγαζε τα μαυρα.

Σ' ένα χαμόσπιτο, ένα κορίτσι 15-16 χρόνων, κάθεται, μεσάνυχτα ή όρα, και πλέκει. Το πρόσωπό της άδύνατο κι' όχορό. Τα μάτια της τρομαγμένα. Κάθε τόσο σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει 'ς το βάθος της κάμαρας. 'Σ ένα μεντέρι είναι πεσμένη μια γυναικα τρελλή. Αύτην κοιτάζει άνήσυχα τ' άδύνατο κορίτσι κι' ύστερα, σάν την βλέπει να κοιμάται, άναστενάζει και στανυροκοπιέται με άνακούφιση...

Ποιά νάναι αύτη ή κακορίζικη γυναικα; Τοϋ Γιάννη ή μάνα! Και το χλωμό κορίτσι που άγρυπνάει στη δουλειά; Η Λενιώ ή άδελφή του!

Πούθε όλη αύτη ή συμφορά;

Αλίμονο! από κει που περιέμεναν την πιο μεγάλη ευτυχία: από το Γιάννη. Μήν πέθανε;

Μακίρι να 'ταν αυτό! Η δύστυχη μάνα θα πονούσε, μα δε θα τρελλανόταν. «Ετσι μου ήταν γραφτό», θα έλεγε, θα έσκυφε ταπεινά το κεφάλι μπροστά 'ς την άνώτερη κι' άνεξίχνιαστη Βούληση και θα έακολουθούσε να ζή και να δουλεύη. Δέει κι' ένας λόγος: «Τι συμφορά δίνει ό ούρανός και δεν την βασίτ ή γής;» Μα συμφορά που δεν την δίνει ό ούρανός, παρ ό την προκαλεί ό άνθρωπος, συμφορά που δεν έμμενίζει όπως ό θάνατος, παρ ό στιγματίζει κι' ατιμάζει, πως νάν την υπομείνη κανείς; Πώς ν' άνδξή ή άμιοση γυναικα που περιέμενε το παιδί της νάν της ανοίξη το σπίτι, σάν έμαθε πως ό γιός της θα έμενε πέντε δλόκληρα χρόνια 'ς τα σίδερα της φυλακής με τους χειρότερους κακούργους συντροφιά, στιγματισμένος, κλέφτης;

Μα πως έγινε αυτό το κακό; πως παρσούθηκε έτσι ό Γιάννης, ό φρόνιμος, ό τίμιος, ό καλός Γιάννης;

Όπως γίνονται πάντα αυτά τα κακά! Σιγά-σιγά... Το πρώτο σιχαρόπάτημα φέρνει το δεύτερο, και πέφτει κανείς λίγο-λίγο, έντελώς άσυναίσθητα, ως που φθάνει πιά κάτω για κάτω...

Μια κοντοπινηφάνεια ήταν το πρώτο λάθος τοϋ Γιάννη. Γραμματισμένος αυτός, δεν καταδεχόταν για φίλους τα παιδιά που δούλευαν μαζί του 'ς το κατάστημα. Έπιασε φίλους πλουσιόπαιδα κι' έτρεμε μήν τον νιώσουν πως είναι φτωχόπαιδο, υπηρέτης, και τον καταφρονήσουν!

Ετσι: — Παίρνουμε κάστανα; έλεγε ένας του φίλος—. Άκούς εκεί! άπαντιόσε δλοπρόδομος ό Γιάννης: σταθήτε μάλιστα εγώ τραταίρνω.

Και έξόδευε πενήντα λεπτά για να

τρατάρη τους φίλους του κάστανα. Άγόραζε μολύβια, πέννες και τετράδια πολύ περισσότερα από όσα τοϋ χρειαζόντανε, και τα σκορπούσε δώθε-κειθε για επίδειξη. Συχνά επίσης πήγαινε 'ς τα ζαχαροπλαστεία. Μ' αυτά και μ' αυτά κατάντησε να μην μπορή πιά να στέλνη 'ς τη μάνα του το μισθό του. Και της έγραφε ένα μεγάλο ψέμα: Πως πλήρωνε κάποιον καθηγητή που τον προγύμναζε 'ς τα μαθήματα και θά τον έκανε έτσι να πηδήση μια τάξη 'ς το σχολείο!

Εκείνη ή δύστυχη, μ' όλη της τη φτώχεια, έστρεψε ν' άρνηθή αυτές τις 35 δραχ. το μήνα, πιστεύοντας πως ήταν για την προκοπή τοϋ γιοϋ της, για να τον δή ένα χρόνο νωρίτερα γιατρός... Σε λίγο όμως ούτε ό μισθός δλόκληρος δεν τον έφθανε το Γιάννη γιατί είχε μάθει και να καπνίζει κα... να παίζει! Τότε άρχισε να κλέβη. 'Σ την άρχή λίγα και με τρεμούλα: ύστερα περισσότερα και με θάρρος. 'Σ το τέλος, όπως γίνεται πάντα, τον άνεκάλυψαν και τον έστειλαν στη φυλακή.

Και τό 'μαθε ή δύστυχη μάνα πως έλυνανε στα σίδερα ό γιός που ήταν ή μοναχή στον κόσμο έλπίδα της. Κι' άκουσε να λένε γι' αύτην: «Η μάνα τοϋ κλέφτη!» Και για την κόρη της, που ό Θεός ξέρει πως την όνειρενόταν, να την δαχτυλοδείχουν, άκουσε: «Τοϋ κλέφτη ή άδελφή!»

Και σάλεψαν της άτυχης τα λογικά. Τώρα παίρνει τους δρόμους φωνάζοντας: «Ο Γιάννης, ό Γιάννης, γιατρός, γιατρός, γιατρός!... Κλέφτης, κλέφτης, κλέφτης!... Ψέματα, ψέματα, γιατρός, γιατρός, γιατρός!»

Και τα σκληρά παιδιά τοϋ δρόμου την παίρνουν από πίσω και της φωνάζουν: «Κλέφτης, κλέφτης, κλέφτης!» Κι' ή τρελλή μάνα άγριεύει, και τα παιδιά την κυνηγάνε και τη βασανίζουν.

Κι' ό άδελφός τοϋ Γιάννη, μήν υποφέροντας αύτη την κατάντια, σηκώθηκε κι' έφυγε κι' ούτε ξέρει κανείς που πήγε. Κι' έμεινε μόνο το κακόμοιρο το κορίτσι, ή Λενιώ, να παραδέχνη για να συμμαζεύη την τρελλή από τους δρόμους και να κινή νυχτέρια για να κερδίση των δύο τους το ψωμί!

Για τα λεπτά που έκλειρε ό Γιάννης από το ταμείο τοϋ καταστήματος που δπηρετοϋσε και τα έχασε στα χαρτιά, πληρώνει πέντε χρόνια από τη ζωή του.

Για τα χάγια που κατάντησε την άτυχη μάνα του, για τη δυστυχία που έξ αιτίας του φαρμακώνει τη νιότη της άδελφής του, για το κηλίδωμα της μνήμης τοϋ πατέρα του, τι θάπληρωση

Κι' οί ἡθικοὶ αὐτοσυγχοὶ τοῦ κα-
κοῦ, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μὲ τὸ προσωπεῖο
τοῦ φίλου ἐπιλοίαζαν τὸ Γιάννη καί,
μὲ τὴν πρόφασιν πὺς θὰ τοῦ γνωρί-
σουν τὸν κόσμον, τοῦ ἔδιναν δλέ-
θριες συμβουλὲς καὶ δλεθροῦτερα πα-
ραδείγματα, καὶ τὸν μάθαιναν νὰ κα-
πνίξῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ παίξῃ, γιὰ νὰ
μὴν εἶναι «σὺν κορίτσι», καὶ τὸν κα-
τάντησαν κλέφτη, — ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἔλεει-
νοί, ποὺ ἐκανοποίησιν θὰ δόσουν 'ς
τὴ φτωχὴ οἰκογένεια καὶ 'ς τὴν κοι-
νωνία ;

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΗ μας ἔχει κάποιο
ἐλάττωμα ἐκ γενετῆς : «Ὁ
ἄξωνας τῆς δὲν εἶναι κά-
θετος στὸ ἐπίπεδο τῆς τρο-
χίας τῆς δόρυρα στὸν Ἡ-
λιον». Θὰ τὴν εἶδατε πολλὰς
φορὲς...στὸ βιβλίον σας, πὺς
γράφει, πὺς διαγράφει οὕτῃ τὴ
μεγάλη ἔλλειψις; τρέχει γυρτῇ,
μὲ τὴ μπάνα ποὺ λένε, κι' ὅχι
ὀρθία, ἴσια. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐ-
λάττωμα τῆς. Καὶ ξέρετε τὰ ποτελέ-
ματά του ; Οἱ τέσσερες ἐποχὲς τοῦ
χρόνου ! Γιατὶ 'ς αὐτὴ τὴν κλίση τοῦ
ἄξωνα χροστοῦνται. Ἐξ αἰτίας τῆς,
πότε ἔχομε ἡμέρες μεγάλες καὶ πότε
μικρές· πότε ἥλιο πολὺ, φλογερὸ, καὶ
πότε λίγο, χλιαρὸ, ἀνεπαίσθητο· πότε
χρόνια καὶ πότε ζέστες ἀνυπόφορες· πό-
τε ἱσημερία καὶ πότε ἡλιοστάσιο, (πολὺ
μεγάλῃ μέρᾳ δηλαδὴ καὶ πολὺ μικρῇ
νόκτᾳ ἢ τὸ ἀντίθετο) πότε ἀνοιξὴ καὶ
πότε φθινόπωρο· πότε χειμῶνα καὶ
πότε καλοκαίρι !

Καὶ καλὰ στὰ κλίματά μας, τὰ ἡ-
μερα, τὰ εὐκαιροὶ οἱ διαφορὲς αὐτὲς
δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλες· ἀμὴ στὰ λ-
λα, τὰ διακεκαυμένα, τὰ κατεφυγμέ-
να, τὰ δυστυχισμένα; στὰ λλα μὲ τίς ἡ-
μέρες καὶ τίς νύκτες τῶν ἑξῆ μηνῶν
ἢ μὲ τίς πύλῃς καὶ τίς πύλῃς χαμη-
λὲς μὲ τὴ θερμότητα; Πὺς νὰ ζήσῃ ὁ
κακόμοιρος ὁ ἀνθρώπος ! Κι' ἔλα ἀπὸ
τὴν κλίση ἐκείνη, τὸ γόρσιμο, τὸ στρά-
βωμα τοῦ ἄξωνα τῆς Γῆς. Γι' ἀνοίξετε
μιὰ σειρήνη τὴν Κοσμογραφίαν σας καὶ
...καμαρώστε το ! Ἐχει καὶ τὸ γοῦ-
στο του, τὴ χάρη του, — ἀλήθεια;...
Σὰν τὸ κατέλλο ποὺ τὸ βάζομε
लगάκι στραβὰ, σὰν τὸ λουλούδι ποὺ τὸ
φοροῦμε ὅχι στὴ μέση παρὰ στὸ πλάι.
Κι' ὅμως νὰ πόσα μᾶς κάνει !

Θὰ πῇτε : Ἀν ὁ ἄξωνας τῆς Γῆς ἦ-
ταν ἴσιος, κάθετος στὸ ἐπίπεδο τῆς
τροχίας; Ἀν ὁ πλανήτης μας, θγαί-
νοντας ἀπὸ τὰ πλῆγῃα τοῦ Ἡλίου,

τοῦ πατέρα του, — ἔσαν καιρὸ ποὺ σεις
...δὲν εἴπατε γέννημένοι, — ἄρχιζε
νὰ στρέφεται ἴσιος κι' ὀρθίος σὰν τὴ
δόρυρα σας; Τί θὰ συνέβαινε τότε; Τί
καλὸ θάταν γιὰ μᾶς; — Ἀ. πολὺ σπου-
δαίον ! Γιατὶ τότε, λέει, 'ς ὅλη τὴ Γῆ
θὰ ἐβασίλευε μιὰ αἰώνια ἀνοιξὴ κι'
ἱσημερία ! Τιποτα ἐποχὲς πιά : οὔτε
χειμῶνες οὔτε καλοκαίρια, οὔτε χιόνι-
α οὔτε χελιδόνια. (δηλαδὴ χελιδόνια
θὰ ἦ ἀν' ἄλλα δὲν θὰ φεύγανε τὸ Σε-
πτέμβρη γιὰ νὰ γυρίζουν τὸ Μάρτη; θὰ
τάχαμα μᾶς πάντα.) Μόνον στοὺς
πόλους θὰ βασίλευε χειμωνιάτικη νόκτα
αἰώνια. Παντοῦ ἄλλο ἀνοιξὴ. Για φαν-
ταστήτε !

Κι' ὅμως ἡ κλίση τοῦ ἄξωνα δὲν
εἶναι καὶ τόσο μεγάλη : εἰκοσιτρεῖς ἡ-
μοῖροι μοῖρες μόνον. Γι' αὐτὸ κάποτε,
μερικοὶ σοφοὶ μηχανικοὶ στήν Ἀμε-
ρικὴ, — ἀλλὰ στήν Ἀμερικὴ ἐκείνη
ποὺ δρίσκεται... στὰ μυθιστορήματα
τοῦ Ἰουλίου Βέρν, — σκέφθηκαν νὰ
βροῦν τρόπο νὰ τὴ διορθώσουν. Καὶ
βρῆκαν : Μιὰ τεράστια ἐκρηξή, μιὰ τε-
ράστια κανονία. Θὰ τράνταζε τὴ Γῆ
καί... θὰ τὴ σήκωνε ὀρθία. Ἀμῶς
ἔκαμαν τοὺς λογαρισμοὺς τους. Ἰπο-
λόγισαν τί φουρῆλο στὰ σπλάχνα τῆς
Γῆς καὶ πόση δοναμίτη χρειαζόταν, γιὰ
νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ μετὰ
τὴ θεωρία στήν πράξη : Πῆγαν κάποιοι
στήν Ἀφρικὴ, — στήν Ζανζιβάρη νο-
μίζω, — βρῆκαν μιὰ μεγάλη σπηλιὰ σ'
ἐνα γρανίτινο βουνό, τὴν ἔκαψαν ἀ-
κόμα, τὴν ἀνοίξαν ὅσο ἔβρεπε, τὴ γέ-
μισαν δυναμίτη καί...βόμβα, φουρνέλο !

Ἀναψαν τὸ φωτὶ, ἡ τεράστια ἐκρη-
ξὴ ἔγεινε, ἕνας μεγάλος σεισμὸς ἐστράν-
ταζε ὅλη τὴ Γῆ, ἀλλὰ... ἀλλὰ ὁ ἄξω-
νας ἔμεινε ὅπως ἦταν ! Γιατὶ ; — Γιατὶ
οἱ σοφοὶ ἐκείνοι ἔκαμαν ἕνα μικρὸ
λάθος στὸ λογαριασμό ! Ἐσχάσαν ἕνα
μηδενικὸ στὸ τέλος ! Κι' ὅταν τὸ κα-
τάλαβαν καὶ τὸ ἔβαλαν, εἶδαν πὺς γιὰ
νὰ ἱσιώσῃ ὁ ἄξωνας τῆς Γῆς, χρεια-
ζόταν τόσο μεγάλο φουρνέλο καὶ τόσο
πολλὴ δοναμίτη, ἡ μελανίτη, ποὺ θάταν
ἀνθρωπίνως ἀδύνατο νὰ βγάλουν πέρα
αὐτὸ τὸ ἔργο. Καὶ τὸ ἄρτησαν...

Ἐ, λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ τὴν ιδέα μου;
Τόσο τὸ καλύτερο ποὺ δὲν διορθώ-
νεται ὁ ἄξωνας τῆς Γῆς ! Τόσο τὸ κα-
λότερο ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ἐγκαθι-
δρῶσουμε μιὰ αἰώνια ἀνοιξὴ 'ς ὅλο τὸν
πλανήτη ! Τόσο τὸ καλύτερο ποὺ οἱ
τέσσερες ἐποχὲς ἐξακολουθοῦν καὶ θὰ
ἐξακολουθήσουν νὰ διαδέχονται ἡ
μιὰ τὴν ἄλλη ! Ὁ Θεὸς ξέρει τί κά-
νει... Δὲν νομίζετε καὶ σεις πὺς αὐτὴ
τὴν αἰώνια ἀνοιξὴ θὰ τὴ βρυνόμαστε;
Ἡ καλύτερα, πὺς δὲν θὰ τὴν κατλα-
βαίναμε, δὲν θὰ τὴν ἀπολαμβάνουμε,
ἀπὸ δὲν ἔχουμε πῶτα ἕνα χειμῶνα
νὰ μᾶς τὴν κἀνῃ πύλη; Καὶ ὑπάρ-
χει ωραῖοτατο πράγμα, ἡδονιώτερο,

ἀπολαυτικώτερο, ἀπ' αὐτὴ τὴν ποικι-
λία, τὴ διαδοχὴ τῶν ἐποχῶν, τὸ φθινό-
πωρο ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς; δροσίση
μετὰ τὸ καλοκαίρι, τὴν ἀνοιξὴ ποὺ ἔρ-
χεται νὰ μᾶς ζωογονήσῃ μετὰ τὸ χει-
μῶνα; Ἡ μήπως κι' ὁ χειμῶνας δὲν
ἔχει τὰ θελητήρα του μ' ὅλα του τὰ
κρύα; Ἡ μήπως καὶ τὸ κλοκαίρι δὲν
εἶναι ωραῖο μ' ὅλες του τίς ζέστες;
Πῆτε... ἂν τολμάτε, κακὸ !

Κι' ἐγὼ πάλι γιὰτὶ. νομίζετε, σᾶς
ἔγραφα σήμερ' αὐτὰ ὅλα; Ἀπὸ τὴ
χαρὰ ποὺ ἄρχισε τώρα νὰ μεγα-
λώνῃ ἡ μέρα καὶ νὰ μικραίνῃ ἡ νόκτα.
Ὡ, ναί ! Ἀπὸ τίς 9 τοῦ Δεκέμβρη,
— ἀκούτε ; — ἡ Γῆ μας, τὸ κάρδι μας,
γύρισε πάλι πρὸς τὸ Φῶς καὶ τρέχει
πρὸς τὴν Ἀνοιξή. — Ζήτω !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδη-
μαϊκοῦ JULES SANDEAU]

Γ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸς τὸ ξαναφύτεψαν σὲ καλὸ καὶ
γόνιμο χώμα, τὸ λ' οὐλοῦδι ξανάγινε πάλι
ζωηρὸ καὶ δι' εἰλεπίδες πὺς τὴν ἀνοιξή
θὰ ἐξανθίστη.

Ἐἶχε ἀρχίσῃ κηλέα τὴ μυστηριώδη
ἐργασία τῆς ἡ Φύσις. Ἀν ἐβλέπατε τὸ
Στέφανο, θὰ ἐνομιζάτε πὺς διακρίνετε
τὴν ἱμάδα τῆς ζωῆς νὰ δουλεύῃ
κάτω ἀπ' τὸ λεπτό του δέρμα, ποὺ
εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνετα μαλακὸ, ζωη-
ρὸ καὶ διάφανο. Τὰ χεῖλη του δὲν εἶ-
χαν πιά τὸ χλωμὸ, τὸ πελιδνὸ ἐκεῖνο
χρῶμα ποὺ λὲς καὶ προκαλεῖ τὸν τε-
λευταῖο ἀσπασμό. Τὰ μάτια του ἔλαμ-
παν ζωηρότερα, τὰ μάγουλά του ἔρ-
χισαν νὰ ροδίζουν ἐλαφρὰ. Ἀλλὰ κι'
ἡ μητέρα ἐξαναγεννιόταν ὅσο ἔδλεπε
τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴ νεκρανάσταση.

Σ' ἕνα γράμμα τῆς στὸν ἄντρα τῆς,
ἔγραψε :

«Ποὺς νὰ μοῦ τῶλεγε πὺς θὰ εἶχα
σήμερᾳ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λογιζομαι
εὐτυχισμένη ! Ὅταν βλέπω τὸ Στέφα-
νο ζωηρὸ, μοῦ φαίνεται πὺς ὁ πανά-
γαθος Θεὸς μοῦ ἔστειλε πίσω καὶ τὰ λ-
λα δοῦ... Ἐτοῖς τὰ βλέπω μπροστά μου
καὶ τὰ τρία κι' ὅταν κρατῶ στήν ἀγκα-
λιά μου καὶ φιλῶ τὸ Στέφανο, νομι-
ζω οὕτω καὶ τὰ τρία μαζί τὴ σφίγγω στήν
καρδιά μου. Σ' εὐγνωμονῶ, θάλασσα
μου, ποὺ μοῦ τὸ ἔσωσες !»

Ὁ πατέρας τοῦ Στέφανου κατόρ-
θωσε νὰ βρῇ καιρὸ καὶ νὰ πεταχθῇ στὸ
χωριό, ὅταν ἔτα-ἔτα ὁ γιὸς του ἀρχί-
ζαν νὰ ἀναλαμβάνῃ. Ἐμείνε λίγες μόνον ἡ-
μέρες κοντὰ στήν ἀγαπητὴν τοῦ οἴκο-
γένεια, ἀλλὰ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνέκ-
φραστη εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς
μὲ τὰ μάτια του τὴ σωτηρία. Ἀ, τί
καλὸ γιὰτὸ ποὺ εἶχαν συμβουλευθῇ !
Ἄ, σὲ τί θαυματουργὰ γιὰτὸ εἶχαν

προστρέξει ! Τὸ παιδάκι τὺς θὰ ζοῦσε.

Τίς λίγες αὐτὲς ἡμέρες, ὁ πατέρας
ἔλαβε καιρὸ νὰ γνωρίσῃ ἀρκετὰ τὸ
χωριουδάκι ἐκεῖνο καὶ τίς ὥραιες του
τοποθεσίας. Δὲν ξέρετε πὺς μετριά-
ζεται ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ καὶ τί με-
γάλη παρηγορία εἶναι. Ὅταν γνωρίζου-
με τὴ γωνία τῆς γῆς ὅπου κατοικοῦν
ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦμε ! Μᾶς φαίνεται
τότε πὺς ὅπου κι' ἂν πηγαῖνουν, τοὺς
παρακολουθοῦμε, τοὺς συνοδεύομε,
τοὺς βλέπομε, σὰ ἵαταν παρόντες, σὰ νὰ
ζοῦσαμε μαζί τοὺς κι' ἐμεῖς.

Ἰότερ' ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες, ὁ μι-
κρὸς Στέφανος δὲν εἶχε πιά φόβο νὰ
πεθάνῃ. Ἡ ζωὴ του ἐξασφαλίστηκε.
Ἡ Φύς εἶχε τελειώσῃ τὸ ἔργο τῆς.

Στίς ἀρχὲς τοῦ Αὐγούστου, ἡ μητέ-
ρα του ἔγραψε στὸν πατέρα :

«Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου, αὐτὸ
πιά δὲν εἶναι παιδί, εἶναι ἕνα διαβολά-
κι ! Κἀτω στὸ λιμάνι, ἄλλον δὲν ἀκού-
ει ! Ἄλλον δὲν βλέπει παρὰ τὸν Στέ-
φανο σου. Κοίταξε τί εἶναι ὁ ἀνθρω-
πος ! Ἐνῶ λίγους μῆνες πρίν, ὅλοι τῶ-
ντες καὶ τὸ λυπόταν, τώρα αὐτὸ εἶ-
ναι ἡ χαρὰ, ὁ ὀρόβος, ἡ κίνησις ὅλου
τοῦ χωριοῦ. Δὲν περπατεῖ τρέχει, πε-
τᾷ ! Δὲν τρώγει καταδροχθίζει σὰν τὸν
ἀχόρταγο Ἀδῆ ! Πὺς βράζει μέσα του
ἡ ζωὴ, τὸ καταλαβαίνεις κι' ἀπὸ τὰ
μαλλάκια του ποὺ εἶναι ὀλημέρα ἄνω-
κάτω σὰ φρύγανα. Μὴν ἀργήσῃς νὰ
στείλῃς ρούχα καὶ παπούτσια, γιὰτὶ νὰ
τὸ ἰδῇς εἶναι σὲ κακὸ χάλι. Ἀγγίστρι
δὲν πιάνει τὰ ρούχα του, τόσο κουρε-
λιασμένα εἶναι, τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ
πῶ; Ὅπου κι' ἂν σταθῇ, 'ς ὅλη τὴν
παραλία, θὰ βρῇς κουρελιάκια ἀπὸ τὸ
πινταλόνι του. Δὲν ἔχεις ἰδέα πόσο ἀ-
γαπᾷ τὴ θάλασσα; θαρρεῖς πὺς τὸν
τραβᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ σὰ νὰ τῶξερε πὺς
αὐτὴ τὸν ἔσωσε.

Κι' ὅς ἐδῶ πᾶσι καλά. Μὰ δὲν
ξέρετε καὶ τὸ ἄλλο : ἡ παραλία δὲν τοῦ

φτάνει πιά
τὸν νεῖρό του
εἶναι νὰ μῆνῃ
καὶ στὴ θά-
λασσα. Νᾶ-
βλεπες μὲ τί
χαρὰ ἦρθε τὸ
πρῶτ' ἂν μοῦ
πῇ, πὺς ὁ
μπάρμπα Λα-
μπινέτος, ὁ
σπιτονοικοκυ-
ρῆς μας, ἐ-
πείσθηκε νὰ
τὸν πάρῃ μὲ
τὸ καΐκι του
στὸ φάρεμα !
Ναί, μὰ δὲν
τοῦ κἀνω αὐ-
τὴ τὴ χάρη.

Νὰ σοῦ πῶ, κι'

ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ θάλασσα; ἀλλὰ ἐνῶ τὴν
ἀγαπῶ, συγχρόνως καὶ τὴν φοβᾷ-
μαι, τὴν ἀποστρέφομαι, καὶ κινδυνεύω
ἔτσι νὰ φανῶ τέρας ἀχαριστίας στὸ
σωτήρα τοῦ παιδιοῦ μας.

«Ὅλα κι' ὅλα, εἶπα στὸ Στέφανο,
μ' αὐτὴ ἡ χάρη δὲν σοῦ γίνεται καὶ
πρόσεξε μὴν ἀκούσω πὺς ἔδωλες τὸ
πόδι σου μέσα σὲ βάρκα, ἔσω καὶ δε-
μένῃ, — ἀκούς ; — γιὰτὶ οὔτε μιὰ ὥρα
πιά δὲ μένεις στὸ Πουλίγγο. Τὸ ἔμα-
θα ; σὲ παίρνω καὶ φεύγομε πτὴ στιγ-
μῇ ! — Αὐτὰ, ἀγαπητέ μου, εἶναι τὰ
πρακτικὰ τῆς σημερινῆς μας ἡμέρας.

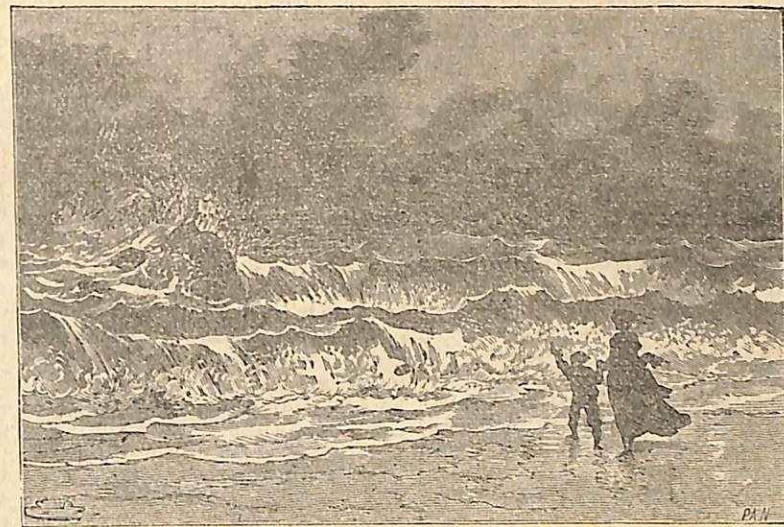
Τώρα ποὺ σοῦ γράφω, τὸ παιδί εἶναι
πλαγιασμένο καὶ κοιμάται. Κρίμα νὰ
μὴν εἶσαι ἐδῶ νὰ τὸ καμαρώσῃς, τί
ὁμορφο ποὺ εἶναι ! Γιατὶ, πρέπει νὰ
ξέρῃς, τὸ διαβολάκι μας εἶναι ἀγγε-
λάκι στήν ὁμορφιά. Τὸ στοματάκι του
σὰ ρῶδι μισαντιμῶ. Τὰ μαγουλάκια
του, καθὼς εἶναι ἡλιοκαμένα, ἔχουν
μιὰ γυαλιάδα σὰν τοῦ ὀρμου ροδά-
κινου. Τὸ μέτωπό του βγάζει τὸν ἰδρωτὰ

σὰ μικράδια-
μαντάκια κι'
ἡ πνοή του
εἶναι τόσο
γλυκεῖα, ποὺ
σὲ μαγικά, χαροῦμενα ἀροσιμῶναι
κι' ἀνάσινε τὸ στήθος στήν πνοή
τοῦ μπᾶτι ποὺ ἐφυσσοῦσε ἀγάλια ἀγάλια.

Κάποιο ὑπερούσιο φῶς εἶχε χυθῇ
καὶ μιὰ χαρὰ στὰ πέλαγα ξαπλώσει...
...ὥς κι' ἕνας γλάρος εἶχε τρελλαθῇ
σὴν ὁμορφίᾳ τῆς θάλασσας τὴν τόση,
καὶ μὲ τὸ φῶς παινίδιζε τρελλά
τὸ κύμα ἀκροφιλῶντας μεθυσιμένα,
— τὸ κύμα ποὺ ἀντηχοῦσεν ἀπαλά,
παλιά, γλυκὰ τραγοῦδια, ξεχασμένα, —
καὶ μὲς στὸ φῶς λικνοῦσε τὰ φτερά
στὸ μπᾶτι μέσα, σὴν γαλάζιαν αὐρα...
— Στ' ἀκῦμαντα αὐτὰ πλάτη καὶ νεκρά
κάποια παλιὰ χαρὰ πὺς δὲν ξαναῦρα !

Κάποιο ὑπερούσιο φῶς εἶχε χυθῇ
καὶ μιὰ χαρὰ στὰ πέλαγα ξαπλώσει...
...ὥς κι' ἕνας γλάρος εἶχε τρελλαθῇ
σὴν ὁμορφίᾳ τῆς θάλασσας τὴν τόση,
καὶ μὲ τὸ φῶς παινίδιζε τρελλά
τὸ κύμα ἀκροφιλῶντας μεθυσιμένα,
— τὸ κύμα ποὺ ἀντηχοῦσεν ἀπαλά,
παλιά, γλυκὰ τραγοῦδια, ξεχασμένα, —
καὶ μὲς στὸ φῶς λικνοῦσε τὰ φτερά
στὸ μπᾶτι μέσα, σὴν γαλάζιαν αὐρα...
— Στ' ἀκῦμαντα αὐτὰ πλάτη καὶ νεκρά
κάποια παλιὰ χαρὰ πὺς δὲν ξαναῦρα !

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

«Ἡ θάλασσα θαρρεῖ πὺς τὸν τραβᾷ...» (Σελ. 21, στ. α'.)

Δ' Ἀλληλογραφία

Ἀς ἀρῇσουμε ἀκόμα τὴ γοργὴ πέν-
να τῆς κυρίας Εἰρήνης νὰ μᾶς πῇ κι'
ἄλλα γιὰ τὸ Στέφανο, πολὺ περίεργα.

Σᾶς ἀντιγράφω ἐδῶ κομμάτια ἀπὸ
τὰ γράμματα ποὺ ἔστειλε στὸν ἄνδρα
τῆς, γιὰ νὰ ἰδῇτε τί καλὴ κι' ἀξιόλογη
γυναίκα ἦταν, καὶ ἀκόμα νὰ μάθετε
διάφορα γιὰ τὰ ἔργα, τίς ἡμέρες καί...τὰ
κατορθώματα τοῦ γιοῦ τῆς.

«26 Αὐγούστου, 1854

«Πιστεύω ἀληθινὰ πὺς ὁ Στέφανός
μας ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα ποὺ τρελλαί-
νεται ! Τὸν βλέπεις 'μέσ' στὴ λαύρα
τοῦ μεσημεριοῦ, νὰ στέκεται καὶ νὰ
κοιτάζῃ τὴ θάλασσα. Τὴ στεριά οὔτε
κᾶν τὴ λογαριάσει· ὁ νοὸς του ὅλος εἶ-
ναι στὴ θάλασσα.

(Ἐπετα συνέχεια).

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ε.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΣΤ' ΑΚΥΜΑΝΤΑ ΑΥΤΑ ΠΛΑΤΗ...

Στ' ἀκῦμαντα αὐτὰ πλάτη, τὰ νεκρά,
σ' αὐτὰ τὰ σιωπηλὰ νερά καὶ μαῦρα,
κάποια γλυκιά κι' ἀξέχαστη χαρὰ
μῆς ἀνοιξὴς παλιὰς πὺς δὲν ξαναῦρα !

...Τότε ὅλο φῶς, ταξίδια καὶ ζωὴ
σὲ μαγικά, χαροῦμενα ἀροσιμῶναι
κι' ἀνάσινε τὸ στήθος στήν πνοή
τοῦ μπᾶτι ποὺ ἐφυσσοῦσε ἀγάλια ἀγάλια.

Κάποιο ὑπερούσιο φῶς εἶχε χυθῇ
καὶ μιὰ χαρὰ στὰ πέλαγα ξαπλώσει...
...ὥς κι' ἕνας γλάρος εἶχε τρελλαθῇ
σὴν ὁμορφίᾳ τῆς θάλασσας τὴν τόση,

καὶ μὲ τὸ φῶς παινίδιζε τρελλά
τὸ κύμα ἀκροφιλῶντας μεθυσιμένα,
— τὸ κύμα ποὺ ἀντηχοῦσεν ἀπαλά,
παλιά, γλυκὰ τραγοῦδια, ξεχασμένα, —

καὶ μὲς στὸ φῶς λικνοῦσε τὰ φτερά
στὸ μπᾶτι μέσα, σὴν γαλάζιαν αὐρα...
— Στ' ἀκῦμαντα αὐτὰ πλάτη καὶ νεκρά
κάποια παλιὰ χαρὰ πὺς δὲν ξαναῦρα !

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

«Ὁ μπάρμπα Λαμπινέτος ἐπείσθηκε νὰ τὸν πάρῃ στὸ φάρεμα.»
(Σελ. 21, στ. β')

